

Politiets og anklagemyndighedens behandling af sager om overtrædelse af dyreværnsloven

På baggrund af en Højesteretskendelse i 2000 udsendte Rigsadvokaten retningslinier for fremgangsmåden ved behandling af sager jf. veterinærlovgivningen, herunder forelæggelse af spørgsmål for Det Veterinære Sundhedsråd. Rådet er yderst tilfreds med Rigsadvokatens præcisering af, at spørgsmålene skal være korte, konkrete samt præcise med baggrund i en faktisk adfærd, og alene vedrøre veterinære spørgsmål, således at bevismæssige spørgsmål samt sanktionsspørgsmål ligger uden for Rådets kompetence. Rigsadvokatens redegørelse er gengivet nedenfor.

Målgruppen for Rigsadvokatens meddelelse af den 27. juli 2000 var statsadvokater, politimestre og politidirektøren.

Rådet skal i det følgende kommentere visse afsnit af meddelelsen, som findes af betydning for rådets fremtidige behandling af dyreværnssager.

En væsentlig anledning til fastlæggelse af retningslinier for behandling af dyreværnssager, herunder forelæggelse af spørgsmål for Det Veterinære Sundhedsråd, var, at det i en afsagt kendelse ved Højesteret ikke blev tilladt anklagemyndigheden at benytte udtalelserne fra Rådet som bevis under en konkret sag – den såkaldte “frittesag” gengivet i nærværende årsberetning VE 1637-35.98.

I den pågældende sag havde politiet fremsendt akterne til Rådet med anmodning om en “udtalelse om tiltaleforhold, bødestørrelse og om hvorvidt der burde indstilles efter § 29, stk. 1” (om rettighedsfrakendelse). På grund af den måde sagen var forelagt – en måde som almindeligvis blev anvendt af politi og anklagemyndighed – omfattede Rådets udtalelse blandt andet en gennemgang af de faktiske omstændigheder, jf. politirapporterne, de bevismæssige spørgsmål i sagen samt en stillingtagen til, om de tiltalte efter Rådets opfattelse havde overtrådt dyreværnslovgivningen.

Det fremgik af Højesterets kendelse, at Rådet dermed ikke alene havde udtalt sig om veterinære spørgsmål, men også om spørgsmål, som ville være genstand for rettens bevisvurdering. Rådet har herved givet udtryk for en stillingtagen til, om de tiltalte har overtrådt dyreværnslovgivningen.

Højesterets kendelse gav Rigsadvokaten anledning til en nøjere præcisering og afgrænsning af Rådets kompetence, hvoraf det fremgår, at Det Veterinære Sundhedsråd – i lighed med Retslægerådet – er et sagkyndigt organ, der kan afgive udtalelser om veterinære spørgsmål. I udtalelser vedrørende overtrædelse af dyreværnslovgivningen kan Rådet, ifølge præmisserne fra Højesterets kendelse, udtale sig om, hvorvidt en adfærd, der er nærmere beskrevet i konkrete spørgsmål til Rådet, indebærer en uforsvarlig, groft uforsvarlig behandling af dyr eller eventuelt mishandling, jf. dyreværnslovgivningen. Rådet kan endvidere give udtalelser

om andre veterinære spørgsmål, herunder for eksempel om en nærmere beskrevet fremgangsmåde ved behandlingen af dyr er anerkendt eller forsvarlig, og om et bestemt indgreb på et dyr kræver autorisation som dyrlæge.

Rådet er yderst tilfreds med den foretagne præcisering og afgrænsning af Rådets kompetence i forbindelse med behandling af dyreværnsager. Ved afgivelse af udtalelser i disse sager har Rådet naturligvis været bevidst om sin kompetence og foretaget en adskillelse mellem veterinære og juridiske spørgsmål. På den måde sagerne har været forelagt for Rådet fra politi og anklagemyndighed, har en sådan adskillelse imidlertid ofte været yderst vanskelig. Rådet noterer derfor med tilfredshed, at Rigsadvokaten i retningslinier for forelæggelsen af sager for Rådet præciserer, at forelæggelsen skal ske ved en skrivelse fra anklagemyndigheden til Rådet, hvori den faktiske adfærd beskrives på grund af sagens efterforskning og hvori der formuleres korte, konkrete spørgsmål, der klart angiver, hvilke forhold Rådet skal udtale sig om. Spørgsmålene må ikke stilles således, at der lægges op til juridiske vurderinger, der henhører under retten. Rådet noterer ligeledes med tilfredshed, at anklagemyndigheden anmodes om ikke at rette almindelige forespørgsler til rådet om behandlingen af konkrete sager, herunder for eksempel om, hvilke regler der er relevante for sagen, om formuleringen af tiltalen eller om sanktionspraksis i lignende sager. Det er Rådets opfattelse, at disse retningslinier vil forbedre og præcisere Rådets arbejde med et sagskompleks, som er blevet Rådets mest ressourcetunge.

Rigsadvokaten antyder i sin meddelelse behovet for en skærpelse af straffene for overtrædelse af dyreværnsloven, hvilket kan ske ved en indbringelse af sagerne for domstolene frem for at søge sagerne afgjort udenretlig samt ved at anke udvalgte sager til landsretterne med henblik på skærpelse. Lignende opfattelse har Det Veterinære Sundhedsråd givet udtryk for i tidligere årsberetninger.

Som nævnt beslaglægger behandlingen af dyreværnsager en meget stor del af Det Veterinære Sundhedsråds ressourcer. De af Rigsadvokaten udsendte retningslinier for politiets og anklagemyndighedens behandling af disse sager, herunder forelæggelse af spørgsmål for Det Veterinære Sundhedsråd, vil udgøre en betydelig præcisering af Rådets arbejde. Retningslinierne er imidlertid endnu ikke slået igennem.

Oktober 2001
Det Veterinære Sundhedsråd

Rigsadvokatens meddelelser:

Historisk fra 2000:

6-2000. Sager om overtrædelse af dyreværnsloven (OPHÆVET)

<http://www.rigsadvokaten.dk/default.aspx?id=63&recordid63=112>

Gældende fra 2008:

2-2008. Sager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen

<http://www.rigsadvokaten.dk/default.aspx?id=63&recordid63=1152>